

РЕШЕНИЕ

№ 8

гр. София, 24.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВОЕННО-АПЕЛАТИВЕН СЪД в публично заседание на осемнадесети юни през две хиляди двадесет и пета година в следния състав:

Председател: полк. ПЕТЬО СЛ. ПЕТКОВ

Членове: полк.ЮЛИЯН В. БАНКОВ
подп. ВАСИЛ М. ПЕТКОВ

при участието на секретаря ЕМИЛИЯ П. СТОЯНОВА
като разгледа докладваното от подп. ВАСИЛ М. ПЕТКОВ Въззивно
административно наказателно дело № 20256000600011 по описа за 2025
година

Производството е по реда на чл. 313 и сл. от НПК.

Образувано е по жалба на обвиняемия Н. Д. Л. против Решение № 1/03.02.2025 г. постановено по АНД № 172 по описа за 2024 г. на Военен съд – П.. С атакувания съдебен акт обвиняемият е признат за виновен в това, че на 30.05.2024 г., около 20.40 ч. в района на Г. база, гр. П, чрез нанасяне на удар с длан в областта на носа, причинил лека телесна повреда по хулигански подбуди на Г. Гев Д. (на 17 години) от гр. П., изразяваща се в неразмествено счупване на носните кости, оток и болезненост на носната пирамида, състояние след кръвотечение на носа, довело до разстройство на здравето извън случаите на чл. 128 и чл. 129 от НК (по смисъла на чл. 130, ал. 1 от НК) – престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 12, предл. 1, вр. чл. 130, ал. 1 от НК. На основание чл. 78а от НК обвиняемият е освободен от наказателна отговорност и му е наложено административно наказание „Глоба в размер на 2500 лева“. Съдът се е разпоредил с веществените доказателства и е възложил в тежест на обвиняемия, направени в хода на наказателното производство деловодни разноси.

В жалбата се сочи, че обжалваното решение е незаконосъобразно. Във въззивното производство защитата излага доводи за наличие на противоречия между дадените в ДП и в съдебно заседание пред ВС – П. показания на свид. С. и на свид. П.. Пледира се за оправдаване на обвиняемия.

Представителят на държавното обвинение настоява за

потвърждаване на обжалваното решение. Счита, че фактическите констатации на първоинстанционния съд се основават изцяло на събрания и проверен доказателствен материал, като акцентира на разпознаването на обвиняемия Л., по характерен негов белег. Намира, че правилно съдът не е кредитирал показанията на свид. Т., че той е нанесъл увреждащия удар.

Военно-апелативният съд констатира, че жалбата е процесуално допустима, а разгледана по същество е *неоснователна*, по следните съображения:

ОТ ФАКТИЧЕСКА СТРАНА

Решаващият съд правилно е установил фактологията по делото, същественото в която е следното:

На 30.05.2024 г., пострадалият Г. Гев Д. (на 17 г.), майка му – свид. М. П. С., баща му – свид. Б.Б.С. и свид. С.К. П. (на 16 г.) – негов приятел, били на Г.та база в гр. П.. Родителите на постр. Г. Д. седнали на една от скамейките, а той – на друга в съседство, като прав до него застанал свид. С. П.. Около 20:40 ч. към двамата приближили обв. Н. Д. Л., свид. Г. Й. Т. и свид. Г. Т. Д. и седнали до пострадалия. Тогава обв. Л. попитал дали може да седнат и постр. Д. отвърнал, че това не му е приятно. Обв. Л. казал, че това е техен проблем и да се махат. Пострадалият Д. му отговорил, че няма да се махат, при което обвиняемият каза, че „май им се хвърчи вътре в реката“. След това постр. Д. се навел и когато захапал от палачинката, която ядъл, обв. Л. му нанесъл удар с длан в областта на носа. Пострадалият застанал на плочките до водата и извикал „Тате!“, задавил се от отхапаното преди удара, ръцете му били на лицето и по тях се стичала кръв. Майката на пострадалия – свид. С., като възприела това, се затичала натам и видяла, че на скамейката седи свид. Т. и обв. Л.. Двамата започнали да й викат, че синът ѝ бил изключително нагъл. Свид. С. ги снимала с мобилния си телефон, а обв. Л., продължавайки да ѝ крещи, посегнал да я удари, но свид. С. предотвратил удара. След това обв. Л., свид. Т. и свид. Д. напуснали мястото на инцидента, а шокираните и възмутени постр. Д., свид. С., свид. С. и свид. П., останали там. Свид. С. подала сигнал за случилото се на тел. 112. Пристигнали полицейски автопатрул и екип на ЦСМП и постр. Д. бил откаран в УМБАЛ „С. Г.“ – П. Там бил прегледан от специалист УНГ, направена му била ренгенография на околоноските кухини и бил издаден Лист за преглед на пациент № 057659/30.05.2024 г. в 22:58 ч., като в графа анамнеза било отразено, че „е ударен от непознато лице в носа, без загуба на съзнание“.

На следващия ден – 31.05.2024 г. пострадалият посетил Отделение по съдебна медицина при УМБАЛ „Св. Г.“ ЕАД – П. Бил му извършен преглед и на база на представената медицинската документация (Резултат от образно-диагностично изследване от Отделение по образна диагностика при УМБАЛ „Св. Г.“ – П, Лист за консултация от 30.05.2024 г. в 21:30 ч. и Лист за преглед

на пациент от 30.05.2024 г. в 21:35 ч.) било издадено Съдебно-медицинско удостоверение № 676/2024 г. в което било посочено установено счупване на носни костици на Д., оток и болезненост на носната пирамида, състояние след кръвотечение от носа.

На 31.05.2024 г. полицейски служители установили трите лица от местопроизшествието – обв. Л., свид. Т. и свид. Д.. В хода на образуваното досъдебно производство било осъществено процесуално-следствено действие „разпознаване“, при което обв. Л. бил посочен като извършител на деянието от постр. Д. и свидетелите П., С. и С., които описали негов характерен белег – „счупено ухо“ (ухо на състезател по борба). В показанията си, отнасящи се до външността на обвиняемия, свид. Д. пояснява – „Едното му ухо беше счупено и клюмнало“.

Видно от заключението на вещото лице по Съдебно-медицинска експертиза № 448 от 2024 г., пострадалият Г. Д. има неразмествено счупване на носните кости, оток и болезненост на носната пирамида, състояние след кръвотечение от носа – прието изцяло върху клинични данни. От съдебномедицинска гледна точка основният механизъм за причиняване на травмата е действие на твърд тѣп предмет – удар в областта на носа. В случая пострадалия е изпитал болка между 4-та и 5-та степен, по 10-то бална скала.

По искане на защитата, настоящата инстанция приложи по делото резултат и заключение от психофизиологични полиграфски изследвания на Г. Й. Т. и на Н. Д. Л., проведени в Център за психофизиологични изследвания (без изходящ номер, от 17.06.2025 година).

Обвиняемият Н. Д. Л. е военнослужещ от в.ф. – А. с военно звание „редник“. Същият е с добри характеристични данни и към датата на деянието не бил осъждан или освобождаван от наказателна отговорност по чл. 78а НК.

ПО ДОКАЗАТЕЛСТВАТА

Решаващият съд обстойно е изследвал всички относими обстоятелства, анализирал е събраните на по делото доказателства и обосновано е приел за установени фактическите положения. ВоАС изцяло подкрепя доказателствения анализ на първата инстанция, възприема всички изводи безкритично и счита за ненужно да ги преповтаря подробно. Тук следва да се отбележи, че процесуалният закон (чл. 339, ал. 2 от НПК) не задължава втората инстанция да обективира в акта си нов цялостен и пълен анализ на доказателствената съвкупност, освен в случай, че изрази несъгласие с някои от фактическите и правни изводи на първостепенния съд. Когато обаче мотивира съгласие с възприетите от първата инстанция положения, въззивният състав е задължен само да даде отговор на доводите на страните. Предвид това настоящият състав ще посочи, че законосъобразно ВС – П. е дал изцяло вяра на: показанията на пострадалия свид. Д., на свид. П., на свид. С. и на свид. С. (прочетени на основание чл. 281, ал. 4, във вр. 281, ал.

1, т. 3, предл. 2 от НПК); всички събрани по делото писмени и веществени доказателства (вкл. медицинска документация и протоколите за разпознаване на лица и предмети), както и е съобразил становището на ВЛ по проведената Съдебно-медицинска експертиза. По отношение на авторството първата инстанция, като е съобщила кредитираните свидетелски показания и специално – характерния белег на обвиняемия – уши на състезател по борба т.нар. „счупени уши“, по който е разпознат при проведените процесуално-следствени действия, е изложила убедителни аргументи, защо именно обв. Л. е извършител на процесното деяние. Резонно ВС – П. не е кредитирал твърденията на свид. Т., че той нанесъл удара в бузата на пострадалия, тъй като тези показания са в противоречие със становището на вещото лице изготвило СМЕ. Експертът ясно сочи, че ударът е попаднал в носната пирамида на Д., а при такъв в бузата (по версията на свид. Т.) не може да се нанесе конкретното телесно увреждане – да се счупи носа на пострадалия, факт установим от приложените в производството медицински документи: Съдебно-медицинско удостоверение № 676/2024 г., резултат от образно-диагностично изследване от Отделение по образна диагностика при УМБАЛ „Св. Г.“ – П, Лист за преглед на пациент от 30.05.2024 г. в 21:35 ч. и Лист за консултация от 30.05.2024 г., в 21:30 часа.

Във въззивното производство бяха представени резултати и заключения от проведени две психофизиологични полиграфски изследвания от 17.06.2025 г. – на Н. Д. Л. и на Г. Й. Т., извършени в Център за психофизиологични изследвания. Резултати от изследванията с полиграф („детектор на лъжата“) обаче, не са регламентирани по законов начин и не са доказателствено средство по НПК, което прави невъзможно ползването им за целите на наказателния процес. Ето защо тези резултати не съставляват годно доказателствено средство, поради което представените полиграфски изследвания (на обв. Л. и на свид. Т.) не се кредитират от настоящият състав.

След съвкупен анализ ВоАС намира, че всички доказателствата кредитирани и от двете инстанции, по същество са безпротиворечиви, допълващи се, в логична връзка и последователност едно спрямо друго, а обсъдени поотделно и в тяхната съвкупност, по безспорен начин установяват фактите относно авторството, времето, мястото и механизма на извършване на престъплението. Те образуват единна доказателствена верига и са от такова естество, че дават процесуална възможност за разкриване на обективната истина и формиране на единствен и несъмнен извод – че престъплението е извършено именно от обв. Л.. Настоящият състав не установи обстоятелства, който да пораждаат съмнение в тази поредица.

ОТ ПРАВНА СТРАНА

При изяснена фактическа обстановка, ВС – П. е направил обосновани правни изводи, че обв. Н. Д. Л. е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл. 131, ал. 1, т. 12 вр. чл.

130, ал. 1 от НК, като на 30.05.2024 г., около 20.40 ч. в района на Г. база, гр. П., чрез нанасяне на удар с длан в областта на носа му е причинил лека телесна повреда по хулигански подбуди на Г. Д., изразяваща се в неразмествено счупване на носните кости, оток и болезненост на носната пирамида, състояние след кръвотечение на носа, довело до разстройство на здравето извън случаите на чл. 128 и чл. 129 от НК.

От обективна страна обв. Л., с действията си, е причинил на постр. Д. временно разстройство на здравето неопасно за живота – лека телесна повреда по смисъла на чл. 130, ал. 1 от НК. ВоАС се солидаризира с решаващият състав, че деянието покрива квалифициращия признак на т. 12 от чл. 131, ал. 1 от НК. Безспорно по делото се установи, че обв. Л. е извършил престъпното посегателство върху телесната неприкосновеност на пострадалия, по хулигански подбуди. Чрез нанасянето на удар на пострадалия, той е извършил непристойни действия, грубо нарушаващи обществения ред и изразяващи явно неуважение към обществото. Противопоставил се е на правилата за обществено приемливо поведение, проявил е груба сила и е въздействал физически над личността на Г. Д.. Деянието е извършено на обществено място в присъствието на местопрестъплението на множество други членове на социума (поне свидетелите П., С., С., Т. и Д.). Въпреки това обв. Л. е демонстрирал своето явно и грубо неуважение към обществото, сиреч – освен проявлението на елементите на леката телесна повреда, в конкретния случай е наличен и хулигански мотив за извършването на престъплението. Деянието е извършено от обвиняемия без причина, без „основания“ и е израз на съзнанието и волята му, да извърши непристойни действия, грубо нарушаващи обществения ред и изразяващи явно неуважение към обществото. Хулиганския мотив за извършване на престъплението е точно определен по съдържание и насоченост – в случая отсъстват лични негативни отношения между пострадалия и обвиняемия, а действията на последния (макар да са последващи на обективизирано мнение на пострадалия, че му е неприятно да седне до него), нямат никакво логично обяснение и са единствено стремеж открито да се пренебрегне обществения порядък. Със самия процес на причиняване на телесната повреда, дееца е желал освен да накърни телесната му неприкосновеност, да изрази своето „превъзходство“ над останалите членове на обществото (и в частност над пострадалия). Хулиганския мотив да се нанесе телесна повреда на пострадалото лице, изведен след подробен анализ на доказателствата, е ясно установен, изразен, има своето външно проявление и е достатъчно подчертан – обществения порядък е бил нарушен чрез осъществено физическо насилие, а деянието е извършено на обществено място (Г. база, гр. П. – ноторно известно като популярно място за отдих, където посетителите специално търсят спокойствие и досег с парковата природа), в присъствието на младеж на 16 г. (свид. П.) и родителите на пострадалия (свидетелите С. и С.).

Съобразно трайната съдебна практика, за умишъла на дееца се съди по обективни факти, които могат да обосноват извод за субективното

психическо отношение на дееца към престъпния резултат. Проверяващата инстанция счита за правилен и извода на решаващият съд, че от *субективна страна* деянието е извършено умишлено, при форма на вината пряк умисъл (*dolus directus*) по смисъла на чл. 11, ал. 2 от НК – обвиняемият е съзнавал общественотоопасния характер на своето поведение, предвиждал е настъпването на вредоносния резултат и е искал неговото настъпване. Безспорно Л., като човек с достатъчен житейски опит и нормален психиатричен статус, логично е съзнавал, че върши общественотоопасно деяние с неизбежни престъпни последици, ерго – целял е тяхното настъпване, като е разбирал, че действията му ще доведат до причиняване на телесно увреждане на пострадалия, че те са дръзки и непристойни, нарушаващи обществения ред и изразяващи явно неуважение към обществото. Всички установени обстоятелства сочат именно за формирано у обвиняемия решение да извърши престъплението, за което му е повдигнато обвинение.

Ето защо ВоАС намира, че обв. Л. е извършил престъплението по чл. 131, ал. 1, т. 12, вр. чл. 130, ал. 1 от НК.

ПО ВЪЗРАЖЕНИЯТА

По отношение на доказаността ВоАС изложи виждането си при анализа на доказателствената дейност на първата инстанция. Доказването представлява процес при който се възстановява картината на миналото събитие, като чрез оценяване на фактите, които се отнасят до предмета на доказването (т.н. основен или главен факт), обективната истина трябва да стане логически очевидна. В процесуалния закон е дадена легална дефиниция на предмета на доказване и е направено едно абстрактно формулиране на онези обстоятелства, които следва да бъдат установени по всяко едно наказателно дело и които са най-типични за извършване на едно престъпление. В чл. 102 от НПК за посочени три групи обстоятелства: ал. 1 – извършеното престъпление и участието на обвиняемия в него; ал. 2 – характерът и размерът на вредите, причинени с деянието; ал. 3 – другите обстоятелства, които имат значение за отговорността на обвиняемия. В случая правилно при коментара на фактическата обстановка решаващият състав е посочил, че са оформени две групи гласни доказателства – обясненията на обв. Л. и показанията на свид. Т. и свид. Д. (от една страна) и показанията на пострадалия Д., свид. П., свид. С. и свид. С. (от друга). Принципно при наличие на две противоположни съвкупности, съдът следва да установи фактическите обстоятелства, като изгради своето умозаключение основно върху неутрални доказателствени източници – показания на незаинтересовани от изхода свидетели, писмени документи, веществени доказателства, които да надгради със свидетелски възприятия и обяснения в унисон с тази доказателствена база, разбира се и като съобрази заключенията на вещите лица. В случая решаващият състав е процедирал точно така и използвайки метода на дедуктивен анализ и житейска логика, правилно е установил

главния факт в процеса. В такъв смисъл сочените от защитата противоречия в показанията на свид. С. (за разположението на участниците в инцидента) и на показанията на свид. П. (описания на дрехите им), не могат да повлияят на разкриване на обективната истина. Решаващият състав правилно е съобразил, че нюансите в съдържанията на различните свидетелски показания, относно точното разположение и облеклото на участниците в инцидента, не променя съществено фактологията и не разколебава установеното за авторството на процесното деяние – че именно обв. Л. е нанесъл удара по носа на постр. Д.. В тази насока първата инстанция основно е базирала извода си на сигурни, неизменими, забележими и лесно установими външни характеристични белези на обвиняемия – „счупено ухо“, като е кредитирала показания на свидетели, предупредени за наказателната отговорност по чл. 290 НК и без съмнения за лъжесвидетелстване. Тук ВоАС ще посочи, че единствено съдът разполага със суверенното право да прецени кои доказателства да цени и кои да игнорира, а това, че изводите му не съвпадат с мнението на която и да е от страните, не означава, че анализът им е превратен, избирателен и непълен. В конкретния случай съображенията, изложени в атакувания съдебен акт, относно доказаността и средствата за установяване на фактическите положения са изведени от доказателствения материал логически правилно, при спазване на процесуалния ред. Те дават възможност на страните и на контролиращата инстанция да проследи формирането на вътрешното убеждение на решаващия съд по фактите, а събраните доказателства като обем и съдържание, удовлетворяват стандартите на втората алинея на чл. 303 НПК.

ПО НАКАЗАНИЕТО

Налице се всички законови предпоставки за освобождаване на обвиняемия Л. от наказателна отговорност с налагане на административно наказание – за извършеното престъпление е предвидено наказание до три години лишаване от свобода, обвиняемия не е осъждан и спрямо него не е прилагана разпоредбата на чл. 78а, ал. 1 от НК, а от престъплението не са причинени имуществени вреди. Правилно първата инстанция е определила вида и размера на наказанието – Глоба в размер на 2500 лв., като е отчела от една страна, чистото съдебно минало на обв. Л. и добрите му служебно-характеристични данни, а от друга – обстоятелствата, свързани с времето, мястото и начина на осъществяване на деянието и специално факта, че е нанесено телесно увреждане на непълнолетно лице, в присъствието на неговите родители и на друго лице с недостатъчно равнище на емоционална и социална зрялост (на 16 години), за което преживяното оставя негативен отпечатък при формиране на неговата личност.

ВоАС също счита, че за постигане целите на индивидуалната и генералната превенция и най-вече за поправяне и превъзпитание на обвиняемия, точно това наложено от първата инстанция наказание (близо до

средния размер) е необходимо и достатъчно за оказване на предупредително, превъзпитателно и възпиращо въздействие, както върху самия обвиняем, така и върху останалите членове на обществото. То, без да осъществява ненужно по-тежка наказателна репресия върху обвиняемия е такова, че да не създаде у него погрешно усещане за безнаказаност и да му посочи, че корекция е възможна, че има реален шанс той да се поправи, като съобразява в бъдеще поведението си с установените правила в страната.

Законосъобразно ВС – П. се е произнесъл за направените по делото разноси (с оглед разпоредбата на чл. 189, ал. 3 от НПК – в тежест на обвиняемия), както и за унищожаването на приложените по делото веществените доказателства.

Предвид изложеното Военно-апелативният съд намира, че атакувания съдебен акт, като законосъобразен и обоснован, следва да бъде потвърден и на основание чл. 338, вр. чл. 334, т. 6 от НПК,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 1/03.02.2025 г. постановено по АНД № 172 по описа за 2024 г. на Военен съд – П..

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____